

Ромашки □ А знаєш, я люблю ромашки. Люблю сонце і тиху небесну блакить, що так тихо віддзеркалюється у твоїх очах. Люблю щастя...Щастя всі люблять, воно схоже, мабуть, на ромашки. І не тому, що білого кольору, а тому що з серединою. Ти – середина мого щастя.

Люблю зиму. Бо сніг. Білий-білий. Яблуневим цвітом сиплеться з небес. Чи, може, то пір'я ангелів? Хіба ж може простий сніг так нагадувати про тебе? Він на віях лежить, лише на твоїх, бо на моїх чомусь зразу розтає і сльозами котиться з очей. А ти лише щиро посміхаєшся і говориш, що то нічого, і, як не дивно, мене це веселить.

Хіба ж час може все так нестримно змінювати? Він змінив усе...Крім спогадів. Вони, як дешеві пазли, утворюють картинку. Картинку мого життя.

Колючий, холодний вітер не вщухає за вікном. Лле дощ. По вулиці кудись біжать стурбовані люди і нервово озирються на дівчинку, що тихо сидить за вікном, у теплій кімнаті, і дивиться на вулицю. З усіх темних, чорних, сірих парасольок очима шукає одну. Його...

Ти незвичайний, бо граєш на флейті...Це ніби пісня із дитячої казки. Весела, безтурботна та хвилююча водночас.

Коли смієшся, твої очі сяють яскравим світлом ранішнього сонця. Неначе лиш вони одні знають якусь велику таємницю. Такі веселі, щирі і святі...

Я люблю ромашки, ті, що дарував мені ти...